

YNSKTU BÚSKAPARVIN OG INNILIGT BRÚDLEYP

AVGERÐIN UM AT GIFTAST:

Jannet: Vit hövdu verið saman í nökur ár, og eg hevði nokk “hintað” væl og virðiliga til, at eg møguliga ynskti mær ein ring. Vit hövdu tosað um at taka ring uppá og um at velja okkurt festligt dato, so tá ið 12. desember 2012 nærkaðist hugsaði eg, man tað fara at vera nú? Og jú so bleiv, hann hevði fingið dótturina við uppí leikin. Hon hevði gjørt eina pappírbukett og eitt pappírslør til mín, og hon tók eisini nakrar myndir, tá ið David fór á knæ. Eg var upp á vegin við soninum hjá okkum tá og øgiliga illa fyri, so tað var einki hóvasták. Hann fór á knæ frammanfyri mær í stovuni hjá okkum. Vit flentu, og dótturin fjasaði eitt sindur. Tað var ein fitt løta.

David'sa versión: Ja Jannet hintaði nógv (hon vildi so gjarna hava meg til mann, men eg skilti ikki hví). Men eg eri ikki so romantiskur, so eg visti simpulten ikki, hvussu eg skuldi gera. Men 12-12-12 nærkaðist, so eg mátti bara bukka beinið, og so taka tað, sum tað kom. Eir mátti sjálvandi eisini sleppa at vera við, tí hon var so spent og helt eisini, at Jannet hevði uppborið at fáa ein ring. Hon plagdi at spyrja meg javnan um, nær eg og Jannet fóru at giftast, og sum eg eri, so svaraði eg bara okkurt býtt aftur, og so fingi vit bara eitt flenn burturúr tí.

UM BRÚDLEYPID:

Vit hava haft góða tíð at tosa um, hvussu dagurin hjá okkum skuldi vera, tá hann so einaferð kom. Vit hava altíð vita, hvat fyri dato vit ynsktu at blíva gift, men árstalið vistu vit ikki. So vit avgjördu satt at siga 1-2 mánaðir, áðrenn vit giftust, at nú skuldi tað vera. Men av tí, at vit hava haft góða tíð at tosa aftur og fram ígjøgnum árin, so vistu við nøkunlunda, hvat og hvussu, og vóru rímliga einig í, hvussu dagurin skuldi vera. Aftaná tað, var tað bara alt tað praktiska eftir. At spyrja um høli og døgurða og køkur o.s.fr. Men tað var ongantíð nakað stress ella press, tað haldi eg ikki.

Vit fingi góða hjálp frá familjuni, sum bakaðu køkur fyri okkum og hjálptu at seta upp og gera klárt og eisini at rudda av, tá síðstu gestirnir fóru avstað. Tað einasta, sum kom óvart á meg, var, at eg ikki skuldi heim saman við børnunum í endanum av kvöldinum, tí mamma mín hevði bestilt okkum svitu á Hotel Runavík til brúðarnáttina, so tað var ikki nakað keðiligt “yvirraskilsí”.

Vit vóru vígd av borgarstjóranum Sonni á Horni í Mentanarhúsinum í Fuglafirði. Tað avgjörði David, eftir sum hann er frá Fuglafirði, og eg helt eisini, at tað var eitt gott hugskot. Vit fóru til Mentanarhúsið kvöldi fyri og settu nakrar stólar upp og nøkur stearinljós. Vit ynsktu bæði, at tað skuldi vera lítið og hugnaligt. Bara okkara nærmastu og vit. Og so bleiv eisini, men kortini so hátíðarligt. Abbi mín leiddi meg fram til David. Tá hurðarnar fóru upp, fóru øll at gráta. Tað gekk ikki upp fyri mær fyrren aftaná, at eg ikki hevði fortalt nøkrum, at abbi mín fór at fylgja mær. Tað einasta, eg hugsaði, var, “tú hevur akkurát sitið hjá frisør og blivin smurd í fleiri tímar... IKKI GRÁTA” hahaha.. Men tá eg sá, at David eisini var so rørdur, tá var ringt at halda aftur. Tað var ein stór løta.

Aftaná vígsluna fóru vit vestur Innandals at taka myndir á einari flottari brúgv, sum er har. David fortaldi mær um hana, og eg helt, at tað ljóðaði perfekt, og tað var tað.

Vit bjóðaðu foreldrum, systkjum, ommum og abbum til døgurða á Hotel Runavík. Aftaná døgurðan hövdu vit boðið restina av familjuni, vinum og kenningum til suppu og dessertborð í Eldrafelagnum Nón í Runavík. Har hövdu vit borðreitt í litunum lilla, silvur og hvítt. Dessertborðið hövdu vit bílagt frá Vestmanna, Køku-Design v/Ildiko Johanesen. Tey komu til Runavíkar og settu alt upp fyri okkum, tað var perfekt. Brúðarkøkuna hövdu vit bílagt frá Jórun Joensen í Havn.

Tað var hugnaligt, inniligt og romantiskt. Akkurát, sum vit ynsktu okkum. Hvørgan okkara tímdu eitt langt borðhald, tað traditionella við sang og spæl, har ein situr í fleiri tímar. Vit hugsaðu eisini um børnini, og at tað ikki skuldi vera so tungt, strævið og leingi. Okkara yngsta var bara 5 mánaðir, og eg mátti jú eisini kunna sníkja meg vekk fyri at geva henni av og á, uttan at skula missa nakað av “borðhaldinum”. So vit hugsaðu, at alt mátti eisini vera praktiskt. Tí hildu vit, at Eldrafelagði Nón var tað perfekta staðið. Har kundu børnini og tey ungu fara uppá loftið at seta seg, tá tey vóru troytt av at sita við borðið.

Orsøkin til at vit valdu júst hetta slag av brúdleypi, var tann, at vit vóru einig í, at tað ikki skuldi vera nakað “uppblást” og stórt, tí tað var eingin grund at sita í stórari skuld eftir einum degi, sum David segði so væl. Men tað var eg eisini so rørandi einig í. So vit valdu at gera tað heila so búskaparvinarligt og praktiskt sum møguligt, men kortini hövdu vit alt, sum vit ynsktu okkum. Einki manglaði. Dagurin var meir, enn vit hövdu ímyndað okkum. Brúðarferðina hava vit til góðar. Av tí at børnini enn eru so smá, hava vit valt at bíða, men so er eisini møguligt at spara upp til eina lekkra ferð einaferð, og tað gleða vit okkum til.

